

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 8 września 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – GS Media BV/Sanoma Media Netherlands BV, Playboy Enterprises International Inc., Britt Geertruida Dekker

(Sprawa C-160/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Prawo autorskie i prawa pokrewne — Dyrektywa 2001/29/WE — Społeczeństwo informacyjne — Harmonizacja niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych — Artykuł 3 ust. 1 — Publiczne udostępnianie — Pojęcie — Internet — Hiperłącza umożliwiające dostęp do utworów chronionych udostępnionych w innej witrynie internetowej bez zezwolenia podmiotu praw autorskich — Utwory dotychczas nieopublikowane przez podmiot praw autorskich — Umieszczanie takich hiperłączy dla celów zarobkowych)

(2016/C 402/08)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: GS Media BV

Strona pozwana: Sanoma Media Netherlands BV, Playboy Enterprises International Inc., Britt Geertruida Dekker

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym należy interpretować w ten sposób, że aby ustalić, czy fakt umieszczenia w witrynie internetowej hiperłączy odsyłających do utworów chronionych – swobodnie dostępnych w innej witrynie internetowej bez zezwolenia podmiotu praw autorskich – stanowi „publiczne udostępnianie” w rozumieniu tego przepisu, należy określić, czy te hiperłącza zostały udostępnione bez celu zarobkowego przez osobę, która nie wiedziała lub nie mogła racjonalnie wiedzieć o bezprawnym charakterze publikacji tych utworów w tej innej witrynie internetowej, czy też przeciwnie, wspomniane hiperłącza zostały udostępnione w celu zarobkowym, w której to sytuacji należy domniemywać istnienie tej wiedzy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 205 z 22.6.2015.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 8 września 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nacka tingsrätt – Mark- och miljödomstolen – Szwecja) – Borealis AB i in./Naturvårdsverket

(Sprawa C-180/15) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w Unii Europejskiej — Dyrektywa 2003/87/WE — Artykuł 10a — Metoda przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji — Obliczanie jednolitego międzysektorowego współczynnika korygującego — Decyzja 2013/448/UE — Artykuł 4 — Załącznik II — Ważność — Ustalanie wskaźnika emisyjności dla produktu w odniesieniu do ciekłego metalu — Decyzja 2011/278/UE — Załącznik I — Ważność — Artykuł 3 lit. c) — Artykuł 7 — Artykuł 10 ust. 1–3 i 8 — Załącznik IV — Przydział bezpłatnych uprawnień w odniesieniu do zużycia i przesyłania energii cieplnej — Mierzalne ciepło przesyłane do gospodarstw prywatnych — Zakaz podwójnego naliczania emisji i podwójnego przydzielania uprawnień]

(2016/C 402/09)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Nacka tingsrätt – Mark- och miljödomstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Borealis AB, Kubikenborg Aluminium AB, Yara AB, SSAB EMEA AB, Lulekraft AB, Värmevärden i Nynäshamn AB, Cementa AB, Höganäs Sweden AB

Strona pozwana: Naturvårdsverket

Sentencja

- 1) Analiza pytań pierwszego, drugiego i trzynastego nie wykazała niczego, co mogłoby mieć wpływ na ważność art. 15 ust. 3 decyzji Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady.
- 2) Analiza pytania piątego nie wykazała istnienia jakiegokolwiek okoliczności mogącej wpłynąć na ważność załącznika I do decyzji 2011/278.
- 3) Stwierdza się nieważność art. 4 decyzji Komisji 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. dotyczącej krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz załącznika II do tej decyzji.
- 4) Skutki stwierdzenia nieważności art. 4 decyzji 2013/448 i załącznika II do tej decyzji zostają ograniczone w czasie w ten sposób, że po pierwsze, owo stwierdzenie nieważności wywrze skutki dopiero po upływie okresu dziesięciu miesięcy od dnia ogłoszenia wyroku z dnia 28 kwietnia 2016 r., Borealis Polyolefine i in. (C 191/14, C 192/14, C 295/14, C 389/14 i od C 391/14 do C 393/14, EU:C:2016:311), co zapewni Komisji Europejskiej czas na przyjęcie koniecznych środków, a po drugie, działania podejmowane na podstawie nieważnych przepisów przed upływem wskazanego okresu nie mogą być kwestionowane.
- 5) Artykuł 10 a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami [uprawnieniami do] emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE, zmienionej dyrektywą 2009/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r., i art. 10 ust. 1–3 i 8 decyzji 2011/278 należy interpretować w ten sposób, że pozwalają one na to, aby w celu uniknięcia podwójnego naliczania nie przydziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych na rzecz podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na ciepłe, w sytuacji gdy podinstalacja ta przesyła do gospodarstw domowych ciepło, które odzyskuje z podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na paliwach.
- 6) Artykuł 10 ust. 8 decyzji 2011/278 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on temu, aby bezpłatne uprawnienia do emisji gazów cieplarnianych były przydzielane prowadzącemu instalację w odniesieniu do zużycia w podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na ciepłe – ciepła uwzględnionego w ramach podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na paliwach.
- 7) Artykuł 7 decyzji 2011/278 i załącznik IV do tego aktu należy interpretować w ten sposób, że pozwalają one na to, aby przy gromadzeniu danych, o których mowa w tych przepisach, państwo członkowskie nie uwzględniało – w celu uniknięcia podwójnego naliczania – całości emisji związanych z wytwarzaniem ciepła przesyłanego do gospodarstw domowych przez podinstalację objętą wskaźnikiem emisyjności opartym na ciepłe.
- 8) Artykuł 10a ust. 1–4 dyrektywy 2003/87, zmienionej dyrektywą 2009/29, a także art. 10 ust. 3 decyzji 2011/287 należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one temu, aby dodatkowe bezpłatne uprawnienia do emisji gazów cieplarnianych nie były przydzielane w odniesieniu do emisji związanych z wytwarzaniem mierzalnego ciepła w drodze spalania gazów odlotowych, które powstały w instalacji objętej wskaźnikiem emisyjności dla ciekłego metalu, w zakresie, w jakim liczba uprawnień określona na podstawie wskaźnika emisyjności opartego na ciepłe jest niższa niż średnie emisje historyczne związane z produkcją tego ciepła.
- 9) Artykuł 7 decyzji 2011/278 i załącznik IV do tej decyzji należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one temu, aby przy gromadzeniu danych, o których mowa we wskazanych przepisach, państwo członkowskie dostosowywało uzyskane przez siebie dane liczbowe w taki sposób, by emisje gazów cieplarnianych pochodzące ze spalania gazów odlotowych w podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na ciepłe odpowiadały emisjom powstającym przy spalaniu gazu ziemnego, w zakresie, w jakim wskaźnik emisyjności dla produktów uwzględnia emisje związane z wytwarzaniem gazów odlotowych.
- 10) Artykuł 3 lit. c) decyzji 2011/278 należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na ciepłe” obejmuje działalność polegającą na przesyłaniu mierzalnego ciepła, pochodzącego z instalacji objętej systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, do sieci parowej, jeżeli sieć tę można zakwalifikować jako „instalację lub inny podmiot nieobjęty systemem unijnym”.

(¹) Dz.U. C 205 z 22.6.2015.